

ת"פ 26909/09/09 - מדינת ישראל נגד חגי בר

בית משפט השלום בעכו

02 פברואר 2015

ת"פ 26909-09-09 מדינת ישראל נ' בר

בפני כב' השופטת ג'ני טנוס
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
חגי בר

נוכחים:

ב"כ המאשימה - מתמחה אלדן דנינו

הנאשם - אין הופעה

הסניגור - עו"ד כרמל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשם הורשע לאחר הליך של שמיעת ראיות במספר עבירות במספר אישומים.

החלטה זו נסבה על בקשת הסנגור להביא ראיות נוספות אשר יש בהן לדידו כדי לשנות תוצאת הכרעת הדין המרשיעה המתייחסת לאישום הראשון מבין האישומים שבכתב האישום.

עפ"י העובדות שבאישום הראשון, בתאריך 22/1/07 חדר הנאשם למחשב של משרד הרישוי במפרץ חיפה תוך שימוש בקוד האישי של אחת הפקידות, אותו קיבל ממנה בתואנה כי הוא זקוק לקוד לצורך תיקון מדפסת, וזיף את הרישומים במחשב של משרד הרישוי בכך שמחק את שמותיהם של שני הבעלים הקודמים של רכב מספר רישוי 38-027-27, שבאותה עת היה בבעלותו של הנאשם, וזאת בכוונת מרמה, ללא סמכות כדין ובאופן הנחזה כאילו השינוי נעשה בסמכות כדין, וכתוצאה מכך נוצר מצג שווא לפיו הנאשם הוא הבעלים הראשון של הרכב. בהמשך פרסם הנאשם את הרכב למכירה במודעה באתר אינטרנט בה צויין כי הוא הבעלים הראשון והיחיד של הרכב וביום 27/1/07, או בסמוך לכך, מכר את הרכב למר אליהו נדם (להלן - "מר נדם"), תוך שהציג לו מצג שווא לפיו הוא הבעלים הראשון של

הרכב. עוד קודם לכן, בתאריך 25/1/07, הונפק לנאשם רשיון רכב של הרכב - לאחר שהנאשם טען כי "רשיון הרכב" אבד לו - בו צוין כי הנאשם הינו הבעלים הראשון והיחיד של הרכב.

מאחר שהנאשם כפר בעובדות כתב האישום בית המשפט (סגן הנשיא, כב' השופט בדימוס מ' אלטר) שמע את העדים, ובתום הבאת הראיות ניתנה הכרעת דין ביום 7/5/13 שבה נקבע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם חדר למערכת הרכב שבמחשב משרד הרישוי, ביצע מחיקה של שני הבעלים הראשונים של הרכב ומכר אותו למר נדם תוך הצגת מצג שווא שהוא הבעלים הראשון והיחיד של הרכב, ובהתאם לכך הנאשם הורשע בביצוע עבירות על סעיף 2(2) לחוק המחשבים וסעיפים 415 סייפא ו-418 סייפא לחוק העונשין.

עפ"י הנטען בבקשה, מדובר בראיות חדשות שהנאשם לא ידע אודותיהן טרם הכרעת הדין והגשתן עשויה לשנות את תוצאות הכרעת הדין ביחס לאישום הראשון, לטובתו. לגרסתו, מר נדם אשר העיד בעבר כעד תביעה, טען בעדותו כי רכש את הרכב מהנאשם בסוברו כי מדובר ברכב יד ראשונה, אף שלאמיתו של דבר מדובר ברכב יד שלישית (הנאשם הוא הבעלים השלישי של הרכב).

ואכן, מר נדם ציין אז בעדותו בבית המשפט כי הנאשם הציג בפניו רישיון רכב שלפיו הנאשם הינו הבעלים הראשון של הרכב, ועל בסיס נתון זה הסכים לרכוש את הרכב ולשלם את המחיר המבוקש. אלא שמאחר יותר התברר לו כי מדובר ברישיון מזויף, וכי לאמיתו של דבר מדובר ברכב יד שלישית.

משעומת מר נדם במסגרת חקירתו הנגדית עם הטענה כי לא ניתן לבצע העברת בעלות על הרכב במשרד הרישוי מבלי להציג רישיון רכב משולם (קרי עם חותמת המוטבעת עליו בדבר תשלום האגרה) ולכן אין זה הגיוני כי העברת הבעלות בוצעה עם הרישיון המזויף (שעליו לא מוטבעת חותמת בדבר תשלום האגרה), מסר העד מיוזמתו, כי קיים רישיון רכב מקורי עם חותמת שולם הנמצא בידי אמו או בידי בא כוחו בהליך האזרחי, עו"ד מועטי (עמ' 53 לפרוטוקול).

אלא שבאחד הימים לאחר מתן הכרעת הדין וטרם מתן גזר הדין, התקשר אל הנאשם אדם שאינו מוכר לו בשם עופר לוי (להלן - "מר לוי"), אשר מסר לו כי רכש את הרכב מאחר כגרוטאה בתחילת חודש אפריל 2013 ובמהלך בדיקה מצא בתוך תא המטען מתחת לגלגל הרזרבי רישיון נהיגה הנושא את שם הנאשם (הכרטיס המקורי) וכן רישיון מקורי של הרכב הנושא תאריך הדפסה 29/10/06 וחותרמת בדבר תשלום האגרה מיום 9/12/06 - הן הראיות החדשות שהנאשם מבקש להציג ולהסתמך עליהן לשם זיכוי מהאישום הראשון.

מר לוי הצליח לאתר את הנאשם דרך מוקד בזק 144 והודיע לו בתחילת חודש יוני 2013 בדבר מציאת המסמכים ומסר לו אותם. מר לוי חתם גם על תצהיר במשרדו של הסנגור ביום 23/6/13 המתאר את השתלשלות הדברים הנ"ל (סומן מב/1).

לטענת הסנגור, איתור הראיות החדשות, ובפרט רישיון הרכב המקורי, מפריך את עדותו של מר נדם אשר טען לאורך כל הדרך כי לא ראה את רישיון הרכב המקורי שרק העתקו הוגש כראיה לתיק וסומן נ/5, וכי רכישת הרכב בוצעה עפ"י

המצג שהנאשם הציג בפניו על סמך הרישיון המזויף לפיו מדובר ברכב יד ראשונה.

הסנגור הוסיף, כי הרישום שנרשם בכתב יד על גב רישיון הרכב המקורי 'למסור לעו"ד מועטי' - שהינו בא כוחו של מר נדם בתביעה האזרחית שהלה הגיש נגד הנאשם באותו עניין - רק מחזקת את המסקנה כי מר נדם ראה בעבר את הרישיון המקורי וידע אודותיו טרם ביצוע הרכישה, בניגוד לגרסתו בבית המשפט.

ב"כ המאשימה התנגד לבקשה וטען בתום הדיון בה כי אין בראיות החדשות כדי לשנות את התוצאות אליהן הגיע בית המשפט בהכרעת הדין.

בטרם אגש לבירור הבקשה אבקש לציין, כי לאחר הכרעת הדין כב' השופט אלטר אשר נתן את הכרעת הדין פרש לגמלאות ולכן התיק הועבר אלי.

במסגרת הדיון אשר התקיים לפניי העידו מטעם הנאשם שני עדי תביעה אשר העידו בעבר, מר נדם ואמו הגב' מלכה נדם, הנאשם בעצמו וכן מר לוי אשר לא העיד בעבר.

לאחר ששמעתי את העדים ולאחר ששקלתי טענות הצדדים בסיכומיהם, נחה דעתי לדחות את הבקשה לביטול הכרעת הדין ביחס לעבירות נשוא האישום הראשון ולזיכויו של הנאשם מהן.

ראשית כל, לא ברור לי מהי הרלוונטיות של הראיות החדשות על העבירה בה הורשע הנאשם לפי סעיף 2(2) לחוק המחשבים, שעניינה מחיקה, שינוי או שיבוש חומר מחשב. גם הסנגור מיקד את טיעונו בכל הקשור לראיות החדשות בהשפעה שלהן על גרסתו של מר נדם בנוגע לאלמנט המרמה שבביצוע עסקת המכר, תוך התעלמות מהעבירה לפי חוק המחשבים.

שנית, כלל לא ברור מתי נודע לנאשם על קיומן של הראיות החדשות, שכן מר לוי טען אומנם בתצהירו כי יצר קשר עם הנאשם בתחילת חודש יוני 2013, קרי לאחר שהכרעת הדין כבר ניתנה, ברם בחקירתו הנגדית טען כי הודיע לנאשם אודותיהן בסמוך לאחר שמצא אותן בתחילת חודש אפריל 2013, היינו לפני מתן הכרעת הדין.

כך או כך, אף אם אתעלם לרגע מאי הבהירות הנ"ל, הרי שבכל מקרה דין הבקשה להידחות לגופה, ולכך מספר נימוקים.

מסתבר שעוד בסיכומים אשר הוגשו לתיק טרם מתן הכרעת הדין, הסנגור שטח בהרחבה את מרבית הטענות אשר טען בפניי, לרבות המסקנות שיש להסיק לדידו מאמירתו של העד מר נדם במסגרת החקירה הנגדית, כי קיים רישיון מקורי ומשולם של הרכב שנמצא בידי אמו או בידי עו"ד מועטי. ויובהר, כבר אז ביקש הסנגור מבית המשפט להסיק על בסיס האמירה הנ"ל - כמו שהוא מבקש גם כעת - כי מר נדם החזיק ברישיון הרכב המקורי, כפי שהנאשם טען, וכי העברת הבעלות על הרכב בוצעה על סמך הרישיון המקורי (עמ' 5 לסיכומים של הסנגור שהוגשו לפני מתן הכרעת הדין).

אלא שבית המשפט, אשר היה מודע לאמירתו הנ"ל של מר נדם והיה מודע לטענה של הסנגור בנדון, דחה בהכרעת הדין טיעון זה לגופו של עניין והגיע למסקנה שונה מזו אליה כיוון הסנגור. ומכאן, שאיני מוצאת משקל של ממש לעובדה כי הרישיון המקורי התגלה כעת לאחר שמר נדם אמר מה שאמר ביחס אליו טרם הכרעת הדין ולאחר שהסנגור העלה כבר את טענותיו בנדון, וטענותיו נדחו (ראו עמ' 223-224 בהכרעת הדין).

יתרה מזאת, בהכרעת הדין נקבע כי מר נדם לא ידע בעת ביצוע העסקה כי הוא רוכש רכב יד שלישית, אלא סבר על בסיס הפרסום שביצע הנאשם, ועל בסיס דבריו בפניו תוך הצגת הרישיון המזויף, כי מדובר ברכב יד ראשונה ובהתאם לכך שילם מחיר גבוה יותר בעדו. והשאלה שנשאלת היא, האם גילוי רישיון הרכב המקורי יש בו כדי להשפיע על מסקנה זו? התשובה היא שלילית, שכן גם לאחר שמיעת העדים בפניי אני מוצאת כי הרישיון המקורי אין בו כדי להוכיח שמר נדם ראה בעצמו את הרישיון המקורי טרם רכישת הרכב.

וידגש, לא הוכח בפניי כי מר נדם ראה את הרישיון המקורי בשלב כל שהוא טרם השלמת עסקת המכר, וגם אם נניח לרגע כי ראה אותו, הרי שלא הוכח כי ידע או ראה מה רשום בו (מבחינת רישום הבעלים הקודמים של הרכב) לפני או במעמד העברת הבעלות על הרכב.

הספק היחיד שניתן היה לזקוף לזכות הנאשם ולחובת העד מר נדם בעקבות גילוי הרישיון המקורי שעליו נרשם שיש להעבירו לעו"ד מועטי, עשוי להתבטא רק באפשרות כי מר נדם ראה את תוכן הרישיון המקורי לאחר השלמת העסקה, ולכן רשם עליו כי יש להעבירו לעו"ד מועטי לשם קידום התביעה האזרחית. ואולם, ספק זה לא הוכח משום שלא הוכח בפניי זהות האיש שרשם את הכיתוב 'להעביר לעו"ד מועטי', ומכאן שלא ניתן לקבוע כי מר נדם או אמו הגב' מלכה נדם, הם שרשמו מלים אלו.

לצד כל הנימוקים אשר פורטו לעיל יש לזכור, כי בית המשפט ביסס את תוצאת הכרעת הדין לא רק על המסמכים אשר הוצגו בפניו, כגון רישיון הרכב המזויף, אלא על התרשמותו מהעדים, לרבות התרשמותו השלילית ממנהיגותו של הנאשם.

על יסוד כל המפורט לעיל, דין הבקשה להידחות.

הכרעת הדין בעינה עומדת.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ה, 02/02/2015 במעמד הנוכחים.

ג'ני טנוס , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מבלי שיש בדבר כדי להצביע על תוצאות גזר הדין, אני מורה על הגשת חוו"ד של הממונה על עבודות שירות.

שימת לב הממונה מופנית להודעת הסניגור, כי הנאשם מסכים לבצע בדיקות שתן, ככל שיתבקש לעשות כן.

ניתן לזמן את הנאשם באמצעות הסניגור, עו"ד כרמל, בפקס: 04-8623000, טלפון: 04-8625000.

קובעת לשמיעת טיעונים לעונש ליום 23.3.15 שעה 09.00.

המזכירות תמציא עותק מהפרוטוקול לממונה על עבודות שירות.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ה, 02/02/2015 במעמד הנוכחים.

ג'ני טנוס , שופטת